

Lekuz Leku VIII. Nazioarteko Jaialdia Bilbon

Hiriko paisaia dantza garaikidearen eszenatoki

Ekainaren 29an eta 30ean Abandoibarrako ibai ertzerara kaleratuko da dantza garaikidea, Guggenheimen eta Euskalduna jauregiaren arteko espazio berrira. Hala, arte eszenikoaren ahizpa txikiak erakustoki bilakatuko du bilbotarren pasealeku esanguratsuena.

MYRIAM GARZIA

Argazkiak: La Fundicion

LUQUE TAGUA jaialdi honen antolatzaile eta La Fundicion aretoko programatzaileak ez lioke etsipenari bide eman nahi, baina egoera konplikatu dela nabarmendu digu, “aurtengo Lekuz Leku jaialdiari egun bat murriztu behar izan diogu finantzaketa arazoengatik”. Galdera dator atzetik: “Baina ba ote dago lekurik arrisku-saria eta futbola ez den zerbaitezarako?”. Aurtengoa zortzigarrena duen edizio honek ez du izango, bestalde, bideo sorkuntza lehiaketarik, eta beraz ez da, aurrekoetan egin den gisara, emanaldion behin-behinekotasunik jasoko. Hala ere, Lekuz Leku sorreratik bultzatu duen xedea mantenduko du, hau da, “hiriaren egunerokotasuna eten eta ibiltariari sorkuntza dantza hurbiltzea; dantza garaikidea popularizatzea”.

David Zambranok (Amsterdam) desirari buruzko lana aurkeztuko du ekainaren 30ean, EHUKo Bizkaia aretoan.

Aita Arrupe zubipea, kaia, Guggenheim ingurua eta EHUKo eraikinaren paraninfoa izango dira egunotako espazio eszenikoak, eta bertan dabilzanek ia kasualitatez egingo dute topo abangoardiako dantzarekin. “Ibiltarientzat alfabetizazio lana izan daiteke”, argitu digu Luque Taguak “baina baita dantzariarentzat ere, une batez ohiko espazio eszenikoa utzi, eta hiriko espazio honetan emango diren begiradak ia kasualitatearen fruitu izango direla jakin behar du”. Dagoeneko, badira zortzi urte Lekuz Leku jaialdia sortu zela, “eta argi dago osatu duela bere publiko zehatza, urtez urte handituz joan dena”. Bi egunotan 5.000 lagun inguru hurbiltzea espero dute antolatzaileek.

Kalitate handiko ikuskizunak izan ohi dira, irakurketa konplexukoak zein pultsu koreografiko handikoak, “baina publikoarekiko harremana atsegina izatea nahi dugu –jarraitu du Taguak– dantzariak badakite publiko horrek ez duela sarerrerarik ordaindu, pasealeku batean aurkitu duela emankizuna”. Bi elementu biltzen dira emanaldi hauetan, gorputzaren hauskortasuna batetik, eta hiriko espazioaren gordintasuna eta gogortasuna, bestetik. “Gugandik urrun dagoen publikoa dantza garaikideaz maitemintzea da gure asmoa. Hiria begiradez osatzen da eta horietako bat autore dantza da. Azken finean, dantzariak bere baitan dauden tentsio sozialak ere islatzen ditu bere lanean”.

Bertoko dantzariak, bertatik

Egunero bost proposamen, bost pieza labur eskeintzen digu Lekuz Leku jaialdiak, arratsaldeko 7etan hasi eta gaueko 10ak arte. Nazioarteko taldeak dira. Hala nola Mexikoko Tumaka T dantza taldea, Alemaniako SonuDos edota Amsterdametik etorritako

David Zambranoren dantza ekintzak. Jakina, Euskal Herrian sortutako dantza garaikideak ere izango du tarterik. Besteak beste, Krego-Martin Dantza konpainia, Damian Muñoz gasteiztarraren azken lana eta Mikel Aristegiren saioa. Muñozek Katalunia eta Italia ditu bizitoki aspaldion. Aristegik, berriz, Berlinen dihardu. “Bertoko dantzarien proposamenak interesatzen zaizkigu –Taguaren hitzetan–, bertan lan egiten duen jendea... Zubiak sortzea gustoko dugu, kanpoan lan egin arren, dantzari horiek Euskal Herriarekin duten lotura mantentzea. Arrazoiak arrazoi kanpora atera diren arren, guretzat garrantzitsua da euskal dantzarien komunitate hori sortzea, bultzatzea eta mantentzea”.

Lekuz leku erakusleioa da publikoarentzat. Bertoko sortzaileari nazioarteko harremanak sortzea ahalbidetzen dio. Kanpoan lan egiten duen bertokoari, berriz, itzultzeko arrazoiak. Baina batez ere denon gozamenerako aitzakia izatea nahi lukeela dio programatzaileak, “kultura aisialdia ere badelako, dibertimendu osasuntsua”.

Dantzarako gonbitea ere luzatzen zaio publikoari. “Gaualdia ixteko, dantzarako aukera eskainiko digu denoi Ines Uriartek. Dirudienez, ikuskizunek dantza egiteko gogoia pizten dio jendeari. Ikastaroa irekia egingo da, dantza egitea zerbait soziala ere badelako”.

Sortzaileekin esperientziak eta gogoetak partekatzeko aukerarik ere eskainiko zaio interesatuari, Guggenheimeko Kioskoan. Bideo emanaldi berezia ere izango da, Nazioarteko paisaia hiritarretan egiten diren Dantza Jaialdien sarearen berri emateko.

Dantzatzen Duten Hiriak deituriko sareak antzeko jaialdiak biltzen ditu, mundu mailakoak. Esate baterako, Txile, Argentina, Australia, Kuba, Brasil, Italia, Erresuma Batua, Alemania, Portugal, Suitza, Suedia edota Belgikako hirietakoak. “Bitxienean, jaialdi horien ezberdintasunak ikustea da, hiriaren eta bizi duten errealitate sozialaren araberakoak izaten baitira”.

Bukatzeko, euskal dantza garaikidearen osasun egoeraz galde egin nahi izan diogu

Vero Zendoya (Katalunia) biziraupenari eta hain oker ulertua den arrakastari buruz arituko da dantzan, Guggenheim inguruetan.

Lekuz Leku arkitekturaren eta dantzaren arteko topaketa da. Arteetan betikoena eta iragankorra lotzen ditu. Argazkian, iazko emanaldi baten irudia.

Taguari. Inbertitu dena ikusita, oso errentagarri suertatu dela nabarmendu digu, proiektu edota sektore gisa ondo ikusi duela: “Hemendik atera eta atzerrian ari diren dantzariei galdera bera egiten diet hona etortzen direnean, gurea nola ikusten duten. Erantzuna itxaropentsua izan ohi da, Euskal Herrian egiten dena oso kalitate onekoa dela uste dutelako. Falta du, jakina, egonkortasuna, egiten den lanari balioa ematea. Egun, dantza proiektu asko ez datoz konpainia handietatik. Proiektu txikiak izaten dira, unean unekoak, proiektu baten inguruan elkartzen diren dantzari konpainiak. Harremanak horizontalagoak dira, hauskorrek askotan, baina sarea sortzen dutenak, batez ere, sorkuntza garaikidean”. ■

